

Литературно

ЗЕМЕДЕЛСКО

ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

БРАТЯ ЗЕМЕДЕЛЦИ!

ОТКРИТО ПИСМО НА СЪЮЗА НА ПИСАТЕЛИТЕ ЗЕМЕДЕЛЦИ КЪМ СДРУЖЕНИТЕ ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

Вече 20 години Земеделският съюз е погложен на тотално разединение от свои и чужди, а днес, вече втора година, сме прогонени от своя Съюзен дом на „Врабча“ №1.

В този четириетажен дом, строен със средствата на нашите бащи и деди през 20 век, са настанени различни политически партии и в резултат нашият творчески съюз загуби своята стая №47 на IV етаж!

Творчески съюз с 65 годишна история, създаден на 17 май 1946 година, членовете на който преминаха през ада на комунистическите лагери и затвори, бе изгонен на улицата, при което бе унищожена архивата и библиотеката, с над 200 наши книги, а мебелите бяха обсебени.

В политиката има коварни удари под пояса, та дори и в тила, не само от чужди, но и от свои! Какво можем да направим срещу новодошците в момент, когато БЗНС е разединен на 17 различни земеделски формации, някои от които нямат почти никакви структури по места, а други – почти нищо общо със земеделската идеология.

Ние, писателите-земеделци, отправяме призив към всички сдружени земеделци в България за възстановяване на местните земеделски гружби, така, както направихме през преломната 1989 година, когато рухна комунистическият режим! Тогава, за седмица-две, бе възстановен „БЗНС-Никола Петков“, който застана като водеща сила в политическия живот на страната. Изплашени от хилядите наши отчетени членове, различните народили се партии и партийки започнаха поголовно оплюване на БЗНС и подмолно разцепление от конгрес на конгрес. Оказа се, че хората от Постоянното присъствие не притежават мъдростта на Ц. Б. Церковски, Йордан Пекарев и Янко Забунов. Между тях нямаше личности с всеотдайността на Александър Стамболийски, Петко Д. Петков, Сергей Румянцев, Александър Димитров, Николаи Петрини и Спас Дупаринов. Нямаше го решителния водач на Обединената опозиция през 1945-1947 година Никола Петков, който увисна на бесило на 23 септември 1947 г.

Такава е истината, която знаят всички сдружени земеделци и ние сме убедени, че те ще намерят физически и духовни сили за размисъл и неотстъпна борба за укрепване на местните гружби, за да могат на един бъдещ редовен конгрес да издигнат достойни, далновидни и решителни хора, които да отстояват безсмъртните идеи на Александър Стамболийски!

Идеите ги руга

Не виждате ли виш на техните чела
засъхналите капки кръв от трънени венци?
Не виждате ли виш от мъки и тегла,
че сенки са, уви, на скелети безплътни,
та ужас вдъхват те дори?

Не виждате ли виш, злодумци и слепци,
свещенний жар в сърца им що гори,
сърца за низост неприютни,
заклети в светлия олтар
на Правдата с палеца жар?

Ал. Стамболийски

НА ПОСТ КАТО ДУХОВНИ ЗЕМЕДЕЛСКИ ВОДАЧИ!

Писателите и поети земеделци издават своя пореден, брой на „Литературно земеделско знаме“. За сега /и по-принуда!/ като отделен в-к. Припомняме: преди сегашното временно обсебване на вестник „Земеделско знаме“ всяко поредно издание на „Литературно земеделско знаме“ се печаташе като разширено издание по страниците на Съюзния орган. Убеден съм, че писателите и поети земеделци издават този пореден брой по две причини:

Първата: в него ще отпечатат своите произведения. Затова ги творят. Да бъдат четени.

Втората е, че така ще заявят своята принципна и земеделска позиция, че не приемат и не признават насилственото, и извършено отвън обезглавяване на БЗНС с насилствено присвояване и на неговия вестник.

Обективно погледнато, настоящият брой на „Литературно земеделско знаме“ е изява на достоен земеделски морал, завещан от светлите житейски примери на Цанко Бакалов, Сергей Румянцев, Трифон Кунев, Йосиф Петров, Илия Бешков, Константин Петканов и плеада други творци-земеделци, обогатили духовната съкровищница на българското изкуство!

УС и ПП на БЗНС, благодарят на писателите, и поети земеделци, че стоят като духовни водчи на своя творчески земеделски пост!

Георги Пинчев

45 ГОДИНИ ОТ СМЪРТТА НА ПОЕТА

Персин

През решетките се вижда блато,
тръст зелена тук-там стърчи,
водорасли го покриват с злато –
охладнели слънчеви лъчи.

И блатото човешко също има
тръст звънлива, златни цветове,
кой таз сила в скръб неизцерима
за живот ще пак да призове?

Йордан Ковачев

Идеите не се разстрелват

Тиранино!
Ти можеш да убиеш гордостта,
гостойнството,
или да смажеш мъжеството.
Идеите остават!
Ти можеш да прихлупиш радостта
с легения връшник
на ужаса!
Ти можеш да убиеш външните
прояви само –
идеите остават
дълбоко във сърцата!
И чакат само
удобен миг
да лумнат с нова мощ!

Идеите не се разстрелват!

Стефан Стамов

Голгота

Понесох моя кръст
към моята Голгота.
Тъй малък бях на ръст,
а тъй голям живота.
Превит от зла умора,
прободен бог до бог,
а нямаше и горе,
към свободата брод.
Така познах докрай
упаха, смелост, страх.
И аз дори не зная
как оцелея!

Стефан Попстефанов

Срам

Не вярват моите стихове,
видели не един погром,
че люти черни ветрове
ще ни оставят и без дом!
Какво сте дали – труд, пари –
за Светлия съюзен дом?
И кой човечното изтри,
та в него влязохте със взлом?
Дори Законът да би дал
(неясни някакви права)
във мен нахлува братска жал,
че ви разстрелвам със слова.
Кои сте вие врагове
на своите братя и бащи?
И нямате ли страхове,
че Стамбол ще ви отмъсти?
Той гледа ви и зорко бди,
когато влизате в Дома!
Коя ли майка ви рогу
и как ще сринете срама?

Йордан Борисов

Усмивка на дете

Усмивка чародейна на дете...
Усмивка – слънчеви лъчи,
в коя невинност плаха се чете
и нежна музика звучи...

Усмивка на дете –
душевна чистота.
Невинност се чете –
чаровна красота.

Усмивка – лунна светлина
и пламнали лъчи от ней
сияят върху шеметна вълна,
що в своята люлка ги люлей.

Усмивка на дете –
божествен благослов.
И в нея се чете
и радост, и любов!

Иван Селановски

Аглюся

Прорицател незнаен е сложил
на челото ми страшния знак:
по душа – да съм знатен велможа,
по съдба – да съм жалък бедняк.

Да съм жрец на блюстително слово,
над пороци и козни изкусни,
а обсипан от кал и отрова,
да мълча със заключени устни...

Да съм глас от свещени завети,
да съм сноп от сияйни зори,
а в тълпата на слаби и клетки,
непрогледна мъгла да ме крий...

И жигосва ме лютата клетва
на челото с фатална дамга,
над която и слънце не светва,
но и мрак не покрива сега...

Петко Огойски

Полет на поетите

Поклон пред поетите Иван Вазов, Димчо
Дебелянов, Трифон Кунев, Цанко Церковски, Сергей
Румянцев – залог за творците от Съюза на
писателите земеделци

И рече Господ – На земята,
творци на гумите да има!
Със полет все към небесата
плетци на стихове и рима!

От Мен не чакайте покани,
молби... плетци на стиховете.
И нека гумите подбрани
жигосват само враговете!

А тези, дето са сковани,
недейте мисли ги за свити,
душите им са пълни с рани,
телата – в лагери пробити!

Съдби човешки изтерзани
до днес изгниваха в затвори.
Ръка, погадена им лани,
дано душите им отвори!

За повеи пролетен пишетте,
за хора близки и любима...
Любов на всички подарете –
на тези тук и във чужбина!

Васил Калфов

Върх Шунка

999 стъпала сега
ни водят до там –
храм под небето
без чертози, без предел,
за тиранията срам –
слънчев път
към безкрая на вечното,
скромно човекът поел.
Събитие страшно и тъжно.
Горда история
за сърцето на всеки българин,
опознал
своята достойна История!

Маргарита Нешкова

Моите стихове

Моите стихове са чисти
като утринна роса
върху още спящи листи
в кът потаен на леса.

Моите стихове са прости
като песен на щурче,
тайно тук дошло на гости
нещичко да ни рече.

Моите стихове са тихи
като глас на извор благ,
от който много хора пиха,
но остана бистър пак...

Цоньо Неделкин

Буря

Три дни ситен сняг вали.
Буря зла го носи на талази.
Три дни скрити във мъгли
стенат буки, чуки и оврази.

Три дни бурята мете
голите ребра на планината
и от снежен прах плете
бели преспи голу под билата.

Дивеча в хралупи свре
и заключи пътища и хижи.
Кой ли може да я спре?
И заглозгаха ни тежки грижи.

Че фъртуната зове
хора и кошари със стагата.
И сега на път пое
цялото село към планината.

Петър Илиев

Memento mori

Вагон, като черна катафалка,
край него шепот, суетня,
настръхнали, те – група малка,
сред прах и душна мараня,
стоят от ужас вкаменени...

А той лежи, кръвта изтича
и сякаш в сетний гърч и стон,
той сетний си протест изрича
срещу природния закон.
И сякаш в мъртвите му взори
чете се: „O, memento mori!”

Тодор Цанев

Робска участ

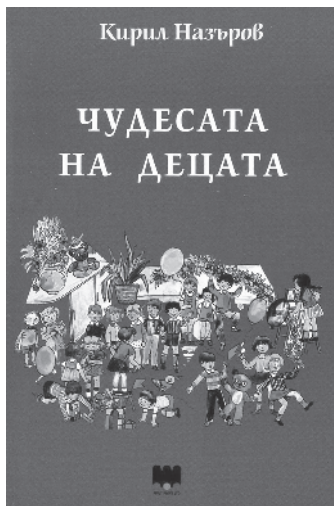
Очи да имаш,
но да не виждаш.
Уши да имаш,
но да не чуваш.
Сърце да имаш,
но да не трепка.
В лице да те плюят,
но да се смееш.
Съвест да имаш,
но да е заспала.
Тъй, бедна душице,
би оцеляла!

Петко ЗгалеВСки

Научи ме да летя

Научи ме да летя
и с крилете си в простора
да избягам от света
и разблудните простори.
Научи ме да летя
без крила в душата бяла,
да чертая небеса
като слънце засяла.
Научи ме да летя,
още миг и ще политна
на крилете ти сега,
чак до бъдното ще стигна.

Милена Филипова

Трудно е да кажа кога за първи път прочетох името Кирил Назъров – дали в страниците на сп. „Славейче“, или върху някоя шарена книжка, скътана в най-щурите спомени...

Затова започвам рецензията за новата му книга „Чудесата на децата“ с това, че е роден в с.

Драгуш, Петричка община и е завършил българска филология във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, че е член на Съюза на българските писатели от 1980 г. и член възстановител на СПЗБ а неговите творби са преведжани на почти всички европейски езици. Автор е на над тридесет книги, от които повече от двадесет са за деца. В житейската биография на Кирил Назъров откриваме човека, стоял близо до детските вълнения и като учител, и като главен редактор на сп. „Славейче“ и председател на детската секция към СБП. Не се учудваме, че стихчета и гатанки, уловени от чародееца Назъров, за да бъдат подарени на малките му приятели, са включени в учебниците за началния курс.

„Какъв по-хубав подарък за първия учебен ден за един първокласник, от шарена книжка със стихчета?“ – пита той, скрил деликатната си усмивка зад немирна брада.

Разгръщам книжката със зелена корица, събрала усмивките на много гечица. Чета първото стихотворение, което със звънки рими ни повежда по пътя на годишните времена, или по житейско-философския път на повторение и развитие.

В композиционно отношение книгата е изградена от единадесет части с нееднакъв брой творби, обединени от обща тема и подчинени на програмното стихотворение „Годишен кръговрат“ – „Пролетничета“, „Цветница“, „Град Гора“, „Чудно лято на морето, в планината и полята“, „Буквички скокливи“, „У дома“, „Мои палави играчки“, „Рисунки“, „Есенни багри“, „Малки приказки“ и „Вълшебствата на зимата“.

Детската година не идва със смразяващото начало на календарната година, нито с началото на учебната година. Тук чудесата започват с първоцвета, когато „слънчевото кокиче“, преварвайки „цвят и птиче“ поздравява малкото момиче – лирическата героиня на стихотворението. Юнакът-южняк стопява снега, а полянката изпъстрява с цветя...

Не само звънките, запомнящи се рими вълнуват. Детските стихове на Назъров носят и мъдрост, любов към родната природа и уважение към скритата сила и устойчивостта в оня детски, разбираем смисъл, но и в оня друг смисъл, за който някога не се говореше и който днес почти забравихме... И на въпроса „Къде зимува пролетта“, авторът без колебание отговаря:

„Пролетта бе скътана в сърцата на най-храбрите, които бяха в своя роден край и на децата цяла зима топли песни пяха!“

Пролетта цъфти и диша и в циклите „Цветница“ и „Град Гора“, където цветята танцуват, празнуват, лудуват, но и възпитават в любов към прекрасното и доброто. Мило и нежно звучи стихотворението „Къщурка за щурец и щурка“, включено в настоящото издание от едноименната стихосбирка на К. Назъров. Тук е мястото да спомена, че „Чудесата на децата“ е сборник с

най-добрите (по преценка на автора и редактора проф. Симеон Янев) стихове, събрани от книгите „Ало, Слънчице“ (1978), „Хоровод“ (1980), „Къщурка за щурец и щурка“ (1985), „Барабанче бърбриво“ (1985) и „Буквички скокливи“ (1989).

Чудото на лятото се разлива върху малкия читател с щурчова песен край Искъра, с шепот на сребърни пътеки и пясъчни дворци, с трудния път към покорените върхове и с морето, което искаме да отнесем у дома.

А с „Буквички скокливи“ идва учебната година. Топло и закачливо майсторът на словото влита своя жизнен опит и жизнена позиция в чужди картини и живи звуци.

С уют ни загръща цикълът „У дома“. Децата учат, заедно с веселите си играчки, а с моливчетата подреждат върху листа своите фантазии. Но и Есента е художник, обагрил ската, и нестинарка, и весел присмехулко, който помага на хвърчилото да литне.

Във всяко стихотворение Кирил Назъров е скрил по едно чудо, но и по едно знание за света. От неговите римувани приказки малкият читател узнава и за Млечния път, по който летим в сънищата си, и за песента на капчука, която се ражда от гъжда, и за чайката-санитарка на плажа... Незабравими са и образите, сътворени от земеделеца Назъров, чистите и силни метафори, с които свързва звездиците-зърна в небесната нива и слънчевите семена, превърнали се в маргаритки!

Кръговрата на чудесата завършва с „Вълшебствата на зимата“. Студена и бяла, тя носи радост и с украсената елха, и с вълнението от написването на първото писмо - до Дядо Коледа. Снегозаводът на Баба Зима ръси сняг, а децата трябва не само да се пързаят, но и да сковат по един чуден, дъсчен снегорин, с който лирическият герой на едноименното стихотворение е готов „цяла лавина да изрина!“

В този вихър от сняг и веселие е вмъкнат и краткият хумористичен подцикъл „Юнаци-весеяци“, в който авторът намигва с всевиждащото си око към немирника-читател. Дори когато осмива най-негативните черти от човешкия характер, в стиховете си за деца поетът никога не прекрива границата на закачката, която може да бодне, но не и да удари твърде тежко. А Кирил Назъров умее, наистина умее в своите тъжни смешки, писани за възрастни, да изтръзва силни чувства със сатиричните си произведения.

Връщам се към пълната с цветни думи книжка, която гори от словесни картини, но в която не липсват и чудесни илюстрации от художниците Мана Парпулова, Ани Тузсузова, Надежда Йончева, Иван Гонгалов и Христо Алексиев. Какво повече да кажа за „Чудесата на децата“ и Кирил Назъров?

Може би това, не е лесно и да се четат книги за деца, когато не си дете... Но колко е хубаво, когато думите, писани за детското, чисто, свежо и пълно с фантазии съзнание, пробият твоето осивяло битие и те върнат в света на чудесата.

Смея да кажа, че Кирил Назъров е постигнал това. Новата му книга помита скучните напастявания в помърелите ни глави и ни отнася в света на детството! А, доколкото си спомням от моето детство, интересно беше да ловиш гъжда с Кирил Назъров и да си говориш със Слънчицето! Сигурна съм, че и днешните му малки читатели ще намерят своите любими стихчета, герои и картини, скрити между страниците на „Чудесата на децата“... а защо не и някое истинско чудо?

Габриела Цанева

„ПРЕДИ ИЗГРЕВА“

За разказите на Стоян Колгов веднага трябва да се каже, че нито по съдържание,

нито по идеи имат нещо общо с онези лигави разкази и романчета, които се виждат с големи заглавия във вестниците и по книжарските сергии. Не! „Преди изгрева“ е книга за живота, онзи живот, който едвам преживяхме, за живота на онези, които останаха да живеят в историята и не бива да бъдат забравяни!

Искър Шуманов

Иван Селановски

„МИРЕН ПРЕХОД“

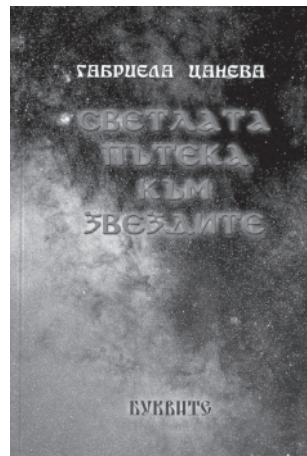
„Мирен преход“ е втората книга на земеделеца Иван Димитров (Селановски). С нея авторът приятно изненадва читателя с многообразието на жанровете: стихотворения, епиграми, публицистични статии...

Василина Андонова

Габриела Цанева

„СВЕТЛАТА ПЪТЕКА КЪМ ЗВЕЗДИТЕ“

Констатацията, че времето, в което живеем е един нескончаем порой от бързина и

трясък, груб прагматизъм и комерсиализъм, сред който човек просто е загубил усещането си за своето личностно присъствие в света, стана вече една банализирана истина.

...Чета, препрочитам и размислям над най-новата книга-стихосбирка на поетесата, писателката Габриела Цанева. Ето, че и нейният живот протича сред гърмящия столичен град, че прозачната ѝ професия на адвокат и обществен деятел съвсем не са изсушили в душевността ѝ това, за което личи, че е родена...

Петко Огюйски

Лирическата героиня във всичките поетични творби на Цанева не е самотна отшелница, която се е затворила в кула на песимизъм, а е личност, която активно анализира живота, за да отрече меркантилното в него, с цел да даде път на нравственото, което поетесата одухотворява, като го зарежда с благородство, човечност и красота. Нова крачка като поетично развитие в тази посока е стихосбирката „Светлата пътека към звездите“.

Георги Пинчев

ИСКЪР ШУМАНОВ

Искър Шуманов е роден на 12 юли 1919 г. в село Карабунар, Пазарджишко.

Учи в Пазарджишката и завършва Панагюрската гимназия. Следва педагогика в Софийския университет "Св. Климент Охридски". Отдава се на журналистика като сътрудник на в. "Политика". Бил е заместник-редактор на в. "Младежко знаме" и след спирането му през 1945 г. емигрира в чужбина.

В емиграция прекарва 45 години. Работи последователно в сп. "Освобождение" (Париж), редактор във в. "Свободна и независима България" (Ню Йорк) и едновременно на в. "Народно земеделско знаме".

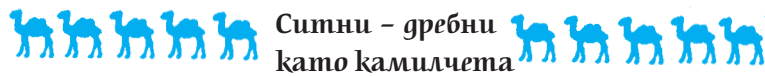
На съшия вестник, но вече издаван в София, той е избран (юли 1990 г.) за главен редактор, от който пост се оттегля през април 1992 г. В 1996 г. е избран за главен редактор на в. "Земеделско знаме", както бе до май 2001 г., когато подаде оставка, за да изрази протеста си срещу коалирането на БЗНС с Евролевицата.

Шуманов е автор на книгата "С „Народно земеделско знаме“ в борбата за народовластие" (1995 г.), съставител на сборника „Жив с борбите си Никола Петков живее и в спомените“ (1967, САЩ - 1997, София) и сборника с разкази и фейлетони "Вчера и утре" (София, 2004 г.)

След 36-ия редовен конгрес на БЗНС издава последната си книга „Не! Не мога да мълча“!

Член бе на Съюза на писателите земеделци в България.

Искър Шуманов почина на 21 май 2011 г., на бюрото си, подготвяйки статия за в. „Земеделско знаме“.

СИМБИОЗА

Може да е истина... или – почти е сигурно – май съм взет на мушка от Държавна сигурност...

...Все още си мисля, че се заблуждавам, но горчилка незаслужена у мен остава: от това, че може би подслушват телефона ми и поръсват разговорите ми със зловоние; от това, че вероятно с тъмни взори надзирават всяка моя стъпка, постижение или провала; от това, че е възможно във затвора ми да ровят и навярно тъй ще бъде чак до гроба...

... Все още си мисля, че се заблуждавам...
Не, подобна участ аз не заслужавам!
Ех, през младостта ми не съм бил безгрешен, но сега се пазя и не правя грешки.
Даже на пороците обърнах твърдо гръб: нито пуша, нито пия, в любовта съм ръб.
(Вече не изпадам безусловно пред гърди високи в безтегловност...)

... Все още си мисля, че се заблуждавам...
Кармата ми няма как да е такава!
В службата, ако не беше завистта, бих бил тачен с нимб и ангелски крила, иначе съм само страшен работохолик – силещ се залудо за... един бешлик...

... Все още си мисля, че се заблуждавам...
Преклонената главица читава остава.
(Хлябът ми оскъден даже да нагарча, няма никому да се оплача).
Хм, за вездесъщата Държавна сигурност сигурно съм много интересен... Сигурно.

Петър Бонев

Редакционна колегия:

Габриела Цанева
Иван Селановски
Йордан Борисов
Кирил Назъров

litzemedelsko_zname@mail.bg

ЛИДЕРОМАНИ

Първо се роуха,
сетне се броуха -
все кандидати
за депутати!

Атанас Личев

Трудно ми беше да предумам себе си да се абонирам за в. „Земеделско знаме“. Много приятели се отказаха. Но все пак реших – ще го направя, поне за първото тримесечие... после се абонирах до края на годината...

Защо беше тази борба в мен? Чета този вестник от 1947 г. до закриването му. От 1989 г. съм редовен целогодишен абонат. Трудно ми е, ако не съм прочел нещо за нашата организация.

В брой 17 от 21 септември 2011 г. прочетох едно съобщение от името на репресираните. Подписано е от десетина герои, всичките, с едно изключение, с по двадесетгодишни присъди. Аз, поне за неколцина от тях зная, че не са били с такива големи присъди. Но те явно искат да кажат на читателите на вестника: „вижте ни какви мъченици сме“ и пъчат вече остарелите си гърди.

Тези хора сложитата Петър Ангелов на чело на управителния съвет, който най-безсрамно изрече ругатни към репресираните, и то не къде да е, а от трибуната на Янини грамади. Забравихте ли тази болка, приятели? Не проведохте събрание на малкото останали репресиранци, за да дадем общо мнение кога да подкрепяме. Карай по нашенски – нали хората трябва да разберат, че и репресираните подкрепят новите величия. Приятелю, вие добре знаете как бе проведен 36 конгрес на БЗНС, добре знаете и това, че тези хора никога не са провеждали 37 конгрес. Но, карай да върви, както казват селяните, то ще се разбере.

Някои от десеторката поне се поразходиха, кой като емигрант, кой на екскурзия по „дивия“ запад, докато на мен, например, не ми дадоха открит лист до град Петрич, град в България, за да заведа болен до баба Ванга. Явно, че с моята нищожна тригодишна присъда се оказах много по-опасен от двадесетгодишниците. Не можах да излъжа ченгелата да ме придружат до Петрич... да беше до летището за полет към Париж, друго щеше да бъде! А какво от това дали ще пътувам до Петрич, или до Париж, все едно, та нали двата града си приличат – започват с буквата „П“. С това се утешавам сега.

Съобщиха и друго решение във вестника – „Подкрепяме стачката на зърнопроизводителите“. Добре, ама аз се питам как, с какво ги подкрепяме? Да видяхте някой, макар и стар „Беларус“, на който да се развява знамето на БЗНС? Да го видят ратайчетата на арендаторите-милионери и да викнат: „Дайте и на нас такива знамена!“ Нямахме. Да бяхме поне ги посрещнали на жълтите павета с цветя, както преди време софиянци посрещнаха „Червената армия – освободителка“.

Бих попитал тези репресиранци величия, повечето от които добре познавам, не виждат ли опасността, която грози БЗНС от тези браншови организации, които си имат свои управителни съвети, имат си и пари, само трябва някой бивш партиен секретар, днес арендатор, да се изпъчи и да каже: „Дайте да се съберем в една организация и да създадем селски профсъюз!“ Сред вас има бивши профсъюзни деятели и те знаят как стават тези неща. Ще се получи мощна организация, подкрепяща БСП. Тогава БЗНС ще увисне в безтегловността. Да не говорим за закана на Гоце-президента, който заяви, че ще обедини земеделците. Ами г-н Личев от Ямболско, вече е кандидат за АБВ-то. БЗНС-то на Станишев, под крилото на когото се гърчите и вие сега на „Врабча“ №1, също е там, близо до АБВ-то.

Дайте да нацелим още БЗНС-та, та дано някое остане за символ на 113-годишната ни измъчена организация.

В брой 22 от 30 ноември 2011 г. Цветанка Андreeва, която през тези двадесет години на преход не съм срещал по конгресите на БЗНС и не я познавам, заявява, че „чисто географски в 70 процента от картата на България няма издигнати кандидати за кметове на БЗНС“.

Ами, госпожо, след като регистрацията на 36 и 37 конгрес на БЗНС се забави в изчакване на подходящ състав в „правосъдната“ ни система, много от дружбите по места се саморазпуснаха, непонасяйки тези неприлични крамоли. Затова се стигна за първи път до такъв позор. Възстановявайте ги вие сега, за да разберете колко трудно се гради и колко лесно се руши.

С недоумение разбрах от старозагорски колега, че преди време областната организация на БЗНС решила да се оттегли от „БЗНС-то на Пинчев“. Абре, Ванко Кирев, ти добре знаеш, че БЗНС-то не е на Пинчев. Ти какво направи, за да не се вземе такова позорно решение, а?

Защо вие, всичките, с двадесетгодишните присъди, се оттеглихте от БЗНС? Защо не останяхте в организацията, да чует всички вашите аргументи, засягащи важни въпроси за съществуването и развитието? Бай Крум Хорозов хукна навремето да бяга от БЗНС, като ущипана булка на хорото, обвинявайки Пинчев, че го е отписал от кандидат-депутатския списък. Но Петко Илиев добре знае, че това го сторил Иван Костов, с когото често гледахме по телевизията, че се прегръщат и поздравяват. След това г-н Хорозов започна в своите съчинения да хули и плъе (казано по нашенски) върху главния секретар на БЗНС.

Ясно ми е, че сега вие ще ми отговорите, че сте били изключени и затова е такава отношението ви. Знаем, добре познават устава, защото и вие сте го приемали. Знаем, ще кажете, че там някъде пише – „когато някой член ще се изключва от организацията, той трябва да присъства на това събрание, за да се чуе и неговото становище по обвиненията и тогава да стане гласуването“. Ще кажете – „и на осъдения на смърт се дава последна дума“. Но в случая не става дума за това. Някои от вас нанесоха смъртен удар на организацията, затова, по устав, те не могат да членуват вече в нея... Други се самоизключиха, невнасяйки членския си внос... Е, да бяхте си подали молба за членство, след изтичане на временното наказание. Никои от вас не го направи. Решихте, че е по-добре и вие да ударите в лицето БЗНС!

Стоян Колдов